

Arrest

nr. 290 072 van 9 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 tot "*terugdrijving of terugleiding tot aan de grens*".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 285 222 van 22 februari 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 24 februari 2023 door de verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2023 komt verzoeker in de luchthaven van Zaventem aan met vlucht TK1941 uit Istanbul. Verzoeker was in het bezit van een visum C voor Spanje, geldig van 22 januari 2023 tot en met 31 januari 2023, afgeleverd op 16 januari 2023 door de Spaanse ambassade te Moskou (Rusland).

Op 25 januari 2023 trekt de grenscontroleambtenaar het visum van verzoeker in omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond. Er wordt een beslissing tot teruggrijping genomen. Op 3 februari 2023 dient verzoeker een beroep tot annulatie en schorsing van de beslissing tot teruggrijping in. Deze procedure is gekend onder het rolnummer 288 210. De vordering waarbij verzoeker bij voorlopige maatregel en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling vordert van voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 285 220 van 22 februari 2023.

Op 25 januari 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 februari 2023 wordt verzoeker gehoord. Aangezien verzoeker in het bezit was van een visum C voor Spanje werd op 8 februari 2023 op grond van artikel 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 een overname gevraagd aan Spanje. Op 10 februari 2023 geven de Spaanse autoriteiten hun akkoord voor overname. Op 13 februari 2023 wordt een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

Op 13 februari 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25quater).

Op 22 maart 2023 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Spanje.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer , die verklaart te heten,

Naam: S. (...)

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: USSR

nationaliteit: Russische Federatie

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, S. R. (...), van nationaliteit Rusland, op 25.01.2023 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven);

Overwegende dat betrokkene in het bezit was van een visum C voor Spanje, geldig van 22.01.2023 tot en met 31.01.2023 en afgeleverd op 16.01.2023 op de Spaanse ambassade te Moskou (Rusland).

Overwegende dat betrokkene op 25.01.2023 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Spanje op 08.02.2023;

Overwegende dat de we een akkoord tot overname hebben ontvangen van de Spaanse autoriteiten op 10.02.2023;

De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 07.02.2023, waar hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde ook geen familieleden in België of in een andere EU lidstaat te hebben. Tijdens zijn verklaringen bij de federale politie in de luchthaven van Zaventem verklaarde de betrokkene dat hij een doorreisticket naar Madrid had en naar daar wou reizen voor toeristische doeleinden. Tijdens zijn verhoor bij onze diensten verklaarde betrokkene dat hij van plan was om direct een verzoek internationale bescherming in te dienen tijdens zijn transit in België;

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Op de vraag of betrokkene specifieke reden heeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, verklaarde hij: "Het was niet mijn keuze. Iemand bepaalde het voor mij. Er werd wel veel over België gesproken en het was ook de eerste aankomst in Europa";

Op de vraag of betrokkene redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hem verzet om zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen, verklaarde hij: "Ik wil asiel in België en niet in Spanje. België is een veiliger land."; Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013;

De Spaanse instanties stemden met toepassing van artikel 12(3) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd;

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen;

We wensen tevens op te merken dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Spanje onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Spanje kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis, "Asylum Information Database – Country Report – Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update in april 2022, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie word toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet

ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen. *“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”* (p. 105). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, *“Oficina de Asilo y Refugio”*) met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie. *“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception”* (p. 60).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land. *“The Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country”* (p. 60). Verder meldt het rapport dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 61).

Het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming kent drie fases (AIDA-rapport, p. 95). Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure. (*“Fase previa de evaluación y derivación, EYD”*). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum (*“Centro de Acogida a Refugiados, CAR”*), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of *“autonome”* fase (*“Fase de preparación para la autonomía”*) vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (p. 95).

Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dat dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt. *“Main obstacles for asylum applicants present after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months’ time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment”* (p. 98).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in

verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud in goede gezondheid te verkeren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar Spanje¹, en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de wet, in het bijzonder: Schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33, 34, en 159 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1, A, § 2 (definitie vluchteling) en 33 (verbod op refoulement) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 17, § 1 («sovereiniteitsclausule») van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en Instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking); Schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (non-refoulementsbeginssel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 33 (non-refoulementsbeginssel) van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginssel.

3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

3.1.1.1. Raad van Europa

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;
(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;
(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.».

Artikel 3 van hetzelfde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt: «Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.».

3.1.1.2. Verenigde Naties

Artikel 1, A, § 2 van het U.N. Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Verdrag van Genève) van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, onder de titel «Definitie van de term 'vluchteling'», luidt:

«A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als 'vluchteling' elke persoon: [...] 2. Die[, tengevolge van gebeurtenissen welke vóór 1 januari 1951 hebben plaats gevonden, (weggelaten bij het Protocol bij het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, inwerkinggetreden op 4 Oktober 1967)] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van een land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. [...]»

Artikel 33 van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, onder de titel «Verbod tot uitzetting of terugleiding ('refoulement')», luidt:

«1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. 2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT:

3.1.2.1. Handvest

Artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals gewijzigd, onder de titel «Recht op asiel» luidt:

«Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [...].

De Toelichtingen bij het handvest van de grondrechten (2007/c 303/02), Official Journal of the European Union, p. C 303/17 en volgende, verduidelijkt voormeld artikel 18 als volgt:

«Explanation on Article 18 — Right to asylum The text of the Article has been based on TEC Article 63, now replaced by Article 78 of the Treaty on the Functioning of the European Union, which requires the Union to respect the Geneva Convention on refugees. Reference should be made to the Protocols relating to the United Kingdom and Ireland, annexed to the Treaties, and to Denmark, to determine the extent to which those Member States implement Union law in this area and the extent to which this Article is applicable to them. This Article is in line with the Protocol on Asylum annexed to the Treaties.» (eigen onderlijning).

hetgeen door het Hof van Justitie in haar rechtspraak de volledige en onverkorte toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, wordt bevestigd (HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7):

«The European Council meeting in Tampere on 15 and 16 October 1999 envisaged, inter alia, the establishment of a Common European Asylum System, based on the full and inclusive application of the

Convention relating to the Status of Refugees, signed in Geneva on 28 July 1951 (United Nations Treaty Series, Vol 189, p. 150, No 2545 (1954)) ('the Geneva Convention'), which entered into force on 22 April 1954. The Convention was supplemented by the Protocol relating to the Status of Refugees, adopted in New York on 31 January 1967 ('the 1967 Protocol'), which entered into force on 4 October 1967.» (eigen onderlijning).

3.1.2.2. Verdrag

Artikel 78, §§ 1, en 2, a), b), d) en e) (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007, luidt:

«1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. 2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat: a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt; b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven; [...] d) gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming; e) criteria en Instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming; [...]» (eigen onderlijning).

3.1.2.3. Richtlijn: pro memorie

3.1.2.4. Verordening

Artikel 17, § 1 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en Instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking), onder de titel «Discretionaire bepalingen», luidt:

«1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.».

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

«Alle machten gaan uit van de Natie.».

Artikel 34 van dezelfde Grondwet luidt:

«De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.».

Artikel 159 van dezelfde Grondwet luidt:

«De hoven en de rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.».

3.1.3.2. Wet

Artikel 48/3, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980, luidt:

«§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.» (eigen onderlijning).

Artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat het non-refoulementsbegin­sel in het nationaal recht erkent, luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het nonrefoulementsbeginsel . ».

3.2. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt. (...)

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij om de volgende redenen.

In hoofdorde. De bestreden beslissing beoogt verzoekende partij naar Oostenrijk terug te brengen opdat deze laatste de asielaanvraag van verzoekende partij zou behandelen.

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing op grond artikel 51/5, § 4, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met verschillende bepalingen van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) die zij citeert, waardoor zij aan verzoekende partij haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, ontzegt terwijl de wetbepalingen die hierboven worden geciteerd niet toelaten dat verwerende partij toepassing maakt van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) zonder eerst zieh over het klassiek asiel te hebben uitgesproken en terwijl zowel de Europeesunierechtelijke bepalingen zoals hiervoor geciteerd met onderlijning als het Hof van Justitie van de Europese Unie de volledige en nietrestrictieve toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd bevestigen (HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7; cf. eveneens: Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011; Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24) .

De klassieke asielrechtelijke bescherming is een autonoom internationaal beschermingsmechanisme dat bestaat uit artikel 1, A, § 2 van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd plus artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat haar omzetting in het Belgisch nationaal recht is. Dit autonoom recht i.e. alleenstaande rechtszuil dat bestond vóór dat de Europese Unie tot stand kwam en waarnaar het Europese Unierecht enkel kan verwijzen (art. 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals gewijzigd, HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7; Artikel 78, §§ 1, en 2, a), b), d) en e) (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007; alle supra geciteerd).

De Europese Unie is geen partij bij het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8) en kan dus niet bepalen welke van haar leden de klassieke asielaanvraag behandelt. Artikel 17, § 1 van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) zoals geciteerd kan enkel op de beoordeling van de subsidiaire bescherming slaan.

Bij conflict moet de internationale bepalingen van artikel 1, A, § 2 van voormeld UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 voorrang moet krijgen op de Europeesunierechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk- Heule, UGA, 2013, p. 292).

In casu betekent het voorgaande dat verwerende partij zonder beoordelingsruimte verplicht de klassieke asielaanvraag van verzoekende partij aan het exclusief bevoegde Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onverwijld diende over te maken en de beslissing daaromtrent diende af te wachten vooraleer zij van voormelde Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) gebruik kan maken. Wat verwerende partij niet deed.

Door de vraag van klassiek asiel niet te behandelen schendt de bestreden beslissing de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met artikel 17, § 1 van voormelde Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking).

De normenhiërarchie is een algemeen rechtsbeginsel met grondwettelijke waarde waarvan artikel 159 van de Grondwet een bijzondere verwoording vormt (o.a. CASS 21 april 2011, nr. 274, pp. 1050 en 1057, <https://justitie.belgium.be/sites/default/files/downloads/AC%202011%2004.pdf>, met

gelijkluidende conclusie van advocaatgeneraal T. Werquin; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme & J. Vande Lanotte. (2014, p. 55). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer).

Algemene rechtsbeginselen met grondwettelijke waarde vullen de Grondwet aan of zijn eraan onderliggend en verwoorden de idee van de rechtstaat (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme & J. Vande Lanotte. (2014, p. 52) . Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer). Het zijn fundamentele gedragsregels die wezenlijk zijn voor het bestaan en de handhaving van de rechtsorde en die derhalve worden geacht intrinsiek deel uit te maken van de Grondwet, die immers de fundamentele regels omvat die de inrichting en de werking van de Staat en diens relatie tot de burgers beheersen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme & J. Vande Lanotte. (2014, p. 52). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer; A. Bossuyt. (2003, p. 143). Algemene rechtsbeginselen. Verslag van het Hof van Cassatie).

Artikel 159 van de Grondwet slaat niet enkel op de justitiële rechter maar eveneens op de administratieve rechtscolleges (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme & J. Vande Lanotte. (2014, p. 1032). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer). De term «wetten» in artikel 159 van de Grondwet omvat eveneens de hogere rechtsnormen zoals de Grondwet of een internationaal verdrag (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme & J. Vande Lanotte. (2014, p. 1034). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer).

In de normenhiërarchie staan de algemene rechtsbeginselen met grondwettelijke waarde net onder de Grondwet (J. Velaers. (2019, p. 31). De Grondwet. Een artikelsgewijze commentaar. Deel 1. Die Keure). Zij kunnen bijgevolg enkel door de Grondwet zelf worden buiten werking gesteld (J. Velaers. (2019, p. 31). De Grondwet. Een artikelsgewijze commentaar. Deel 1. Die Keure, met verwijzingen naar en citaten uit: F. Delpérée. (1980, nr. 36). Droit constitutionnel. Tome 1. Les données constitutionnelles. Larcier; M. Leroy. (1987, p. 166). Les règlements des juges. Bruylant; A. Bossuyt. (2004, pp. 1643-1648). Algemene rechtsbeginselen in de rechtspraak van het Hof van Cassatie. TPR. Wolters Kluwer). Voor zover algemene rechtsbeginselen een grondwettelijke waarde hebben, komt het aan de rechter toe om binnen zijn rechtsmacht de naleving ervan te verzekeren (J. Velaers. (2019, p. 31). De Grondwet. Eer. artikelsgewijze commentaar. Deel 1. Die Keure).

Dit betekent dat in casu het recht op asiel vervat in artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met artikel 159 van de Grondwet in toepassing van de normenhiërarchie als algemeen rechtsbeginsel met grondwettelijke waarde strikt en onverkort dient te worden toegepast en de toepassing van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) waar zij op dit klassiek asielrecht inbreekt, dient te worden geweigerd, zoniet ligt een schending van voormelde wetsbepalingen én de normenhiërarchie als algemeen beginsel met grondwettelijke waarde voor.

Om voorgaande redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In ondergeschikte orde. Verwerende partij beroept zich op het interstatelijk vertrouwensbeginsel (cf. stuk nr. 2) dat slechts een weerlegbaar vermoeden betreft en door de volgende aanwijzingen, feiten en documentatie wordt tegengesproken.

Verwerende partij geeft zelf uitdrukkelijk aan dat Spanje geen garanties aan andere lidstaten in casu verwerende partij geeft met betrekking tot het respecteren van de minimumstandaarden in zake de procedure tot verzoek om internationale bescherming (cf. stuk nr. 2, p. 3/5). Het feit dat Spanje dit uitdrukkelijk maakt dat verwerende partij hierover niet onwetend kan zijn en dat zij in toepassing van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie verzoekende partij niet aan Spanje mag overdragen (HJEU 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10) zoals verwerende partij deze rechtspraak bovendien zelf ook aanhaalt.

Temeer herhaalt verwerende partij de gebreken waardoor zij onmiskenbaar aangeeft zich hiervan terdege bewust te zijn: «Veder vermeldt het rapport dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming» (cf. stuk nr. 2, p. 3/5), en «We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming» (cf. stuk nr. 2, p. 4/5). Verwerende partij weet dus geenszins wat verzoekende partij na overdracht te wachten staat. Zij handelde hierdoor onzorgvuldig.

Voormeld gebrek aan garanties leidt ertoe dat de volgende systeemfouten zich reëel kunnen voordoen. Het AIDA-rapport update april 2022 vermeldt dat Dublin returnees de reële kans lopen geen opvang te krijgen ingevolge een tekort aan plaatsen (cf. stuk nr. 3, p. 60) waardoor de asielprocedurestukken zoals onder meer convocaties en beslissingen met vervaltermijnen niet naar behoren kunnen worden gecommuniceerd, betekend of opgevolgd waardoor een ernstige en zorgvuldige behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij de facto onmogelijk is.

Het voorgaande wordt verder bemoeilijkt door de algemene tekortkomingen van de asielprocedure in Spanje («obstacles in re-accessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report» (eigen onderlijning, P.J.P.L.), cf. stuk nr. 3, p. 61).

Ten eerste. De kandidaat-vluchteling die via de luchthaven of zeehaven aankomt en asiel vraagt zoals verzoekende partij komt in een grensprocedure terecht (cf. stuk nr. 3, p. 62). Spanje beoordeelt in toepassing van artikel 21(2)(b) van de Spaanse asielwet de kandidaat-vluchteling ook op haar reisweg. Daarbij hanteert zij het critérium van veilig derde land (cf. stuk nr. 3, p. 63). De Audiencia Nacional oordeelt in haar vaste rechtspraak dat een land als veilig derde land kwalificeert wanneer het land het Vluchtelingenverdrag ratificeerde en toepast (ibidem, p. 84 en voetnoten nrs. 473, 474, en 475). Verzoekende partij kwam uit Istanbul naar Zaventem. Turkije ondertekende voormelde Vluchtelingenverdrag. Het onmiddellijk gevolg is dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet langer ten gronde wordt onderzocht («the obligation to examine asylum applications on the merits 'ceases to exist when the applicant can or should have presented the application in another country which is also signatory to the Geneva Convention, as the latter must also guarantee the application of the Convention'», ibidem, p. 84 en voetnoten nrs. 473, 474, en 475). Indirect refoulement is hiermee in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven, meer dan reëel.

Ten tweede. De grensprocedure beoogt te beslissen of de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling al of niet ontvankelijk is en of de kandidaat-vluchteling tot het Spaans territorium wordt toegelaten (cf. stuk nr. 3, p. 63). Het aantal onontvankelijk verklaarde beslissingen verdubbeld per jaar (cf. stuk nr. 3, p. 65). Tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing staat een administratief beroep tot heroverweging open die binnen de twee dagen moet worden ingediend (ibidem, p. 66) en door een advocaat moet worden gevoerd (ibidem, p. 67). Het slaagpercentage daarbij is slechts 1 op 10 (ibidem, p. 67). Tegen de weigering tot inheroverwegingname staat een juridisch beroep open dat niet automatisch opschortend werkt en waarvoor specifiek bewarende maatregelen moeten worden genomen wat door verschillende organisaties als een kennelijk obstakel in de asielaanvraag wordt beschouwd (cf. stuk nr. 3, p. 67). Bijkomend obstakel daarbij is dat hoewel de Spaanse asielwet gratis juridisch bijstand voorschrijft, deze in de praktijk gelet op de korte beroepstermijnen zoals hiervoor besproken, niet gegarandeerd is (cf. stuk nr. 3, p. 68).

Ten slotte. Indien verzoekende partij niet dakloos wordt dan is de kans reëel dat zij voor de behandeling van haar asielaanvraag op de luchthaven van Madrid of Barcelona waar zij terecht komt na overdracht in een ad hoc ruimte moet blijven tot over de ontvankelijkheid wordt besloten zoals hiervoor werd besproken (cf. stuk nr. 3, p. 139). In die omstandigheden hebben kandidaat-asielzoekers de facto geen toegang tot gratis juridische bijstand (ibidem, p. 159). Uit het voorgaande volgt dat aan de minimumstandaard voorwaarden zoals deze door de Asielprocedure-Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) worden voorgeschreven, voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij in Spanje niet is voldaan en er duidelijk systeemfouten in de Spaanse asielprocedure aanwezig zijn waardoor verwerende partij onmogelijk redelijkerwijze de bestreden beslissing kon nemen, of de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van zich af kon schuiven en niet op grond van haar soevereiniteit de asielaanvraag van verzoekende partij zelf diende te behandelen. Verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat zij voor een zorgvuldige asielaanvraag ten gronde van verzoekende partij geen individuele garanties ontving en geeft uitdrukkelijk aan dat Spanje deze niet geeft. Verwerende partij is bijgevolg hierover volkomen onwetend en kan hiermee geen enkele procedurele garantie of interstatelijk vertrouwen voorhouden. Om voorgaande redenen houdt het vertrouwensbeginsel kennelijk geen stand. Het ingeroepen motief van de bestreden beslissing niet schragen. Het ingeroepen motief dat Spanje niet tot refoulement zal overgaan is daarmee evenmin onderbouwd, niet overtuigend en geenszins zeker. De ingeroepen motieven kunnen niet overtuigen of de bestreden beslissing schragen. Voorgaande komt erop neer dat bij verplichte terugkeer van verzoekende partij naar Spanje zij haar recht op asiel de facto wordt ontnomen. In het specifieke geval van verzoekende partij maakt het voorgaande een systeemfout uit waarover het Hof van Justitie van de Europese Unie besliste dat in dergelijk geval verwerende partij, verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag niet naar de andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Spanje, mag worden overdragen (HJEU 21 december 2011, gevoegde zaken nrs. C-411/10 en C-493/10). De overige ingeroepen motieven van de bestreden beslissing over de instemming met het terugnameverzoek etc., kunnen de voorgaande tekortkomingen niet rechtzetten en bijgevolg evenmin de bestreden beslissing schragen. Verzoekende partij documenteerde het voorgaande met het AIDA-rapport van december 2021 update dat verwerende partij zelf ook aan het administratief toevoegde. Hieruit volgt dat verwerende partij het voorgaande wist minstens vanuit haar wettelijke opdracht diende te weten. Zodanig kon verwerende partij dan ook niet op grond van haar

ingeroepen motieven zonder individuele beoordeling van deze aan de situatie van verzoekende partij en zonder concrete verwijzingen naar het AIDA-rapport update april 2022 die persoonlijk relevant zijn voor haar situatie, tot de bestreden beslissing komen. Verwerende partij handelde dusdanig onzorgvuldig. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidcontrole (RW 3 februari 2017, nr. 181.740) en kan zij de bestreden beslissing niet remediëren. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker betoogt dat hij door de ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing zou worden blootgesteld aan "hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen" die een schending van het nonrefoulementbeginsel zouden uitmaken. Verzoeker stelt dat aangezien Spanje geen individuele garanties geeft de gemachtigde zou weten dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel onmogelijk onverkort zou kunnen gelden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 64.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde na onderzoek van de elementen die de situatie van verzoeker kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren zijn voor een overdracht aan de bevoegde lidstaat, te weten Spanje.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Spaanse instanties instemden in toepassing van artikel 12(3) van de Dublin III-Verordening met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat de Spaanse instanties verzoeker niet zullen verwijderen naar het land van herkomst zonder een onderzoek van zijn verzoek, dat verzoeker gemachtigd zal zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, dat hij de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen, dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève en het EVRM en er moet worden aangenomen dat Spanje het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM zal nakomen, dat het EHRM in het arrest van 2 december 2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk heeft overwogen dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in kader van regel 39 van de regels van het Hof, dat verzoeker dus klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig tot het EHRM, dat in het AIDA-rapport de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen nergens als ontoereikend worden beschouwd, dat Spanje geen individuele garanties geeft maar voorafgaand aan de overdracht overlegt de bevoegde instantie met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie, dat het AIDA-rapport vermeldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 veroordeeld werd omdat verzoekers om internationale bescherming die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening werden overgedragen opvang werd geweigerd, dat naar aanleiding van die veroordeling het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie een richtlijn heeft uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje verlaten hebben om verder te reizen naar een ander EU-land (blz. 60 AIDA-rapport), dat het AIDA-rapport vermeldt dat aan Spanje overgedragen personen belemmeringen kunnen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (blz. 61 AIDA-rapport).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. De gemachtigde komt voorts tot het besluit dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat verzoekers om internationale bescherming (systematisch) verstoken zouden blijven van opvang of het slachtoffer zouden worden van refoulement. Er zijn evenmin ernstige en duidelijke redenen om aan te nemen dat verzoeker omwille van omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval het slachtoffer zou worden van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

Er rust een zware bewijslast op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept. De vreemdeling dient ernstige en duidelijke redenen bij te brengen om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Verzoeker slaagt er niet in een concrete aanwijzing te geven dat hij slecht zou zijn behandeld in Spanje. Verzoeker heeft de kans gekregen om alle concrete informatie die hij ter zake ter beschikking had te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoeker gevraagd: *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"* Verzoeker antwoordde dat hij asiel wil in België en niet in Spanje omdat België een veiliger land zou zijn.

De gemachtigde heeft er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de criteria en de mechanismen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming vastgelegd zijn in de Dublin III-Verordening en dat dit betekent dat verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op

zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 74/17, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC